
ZKOUŠKA PÁŽETE

ZKOUŠKA PÁŽETE

od

Alexandera Slavrose

a

Charlese Chapela

Zkouška Pážete

[A Squire‘s Trial]

Autoři – *Alexander Slavros a Charles Chapel*

Přeložena verze: An Ironmarch publication, 2015, Version 1.2

Přeloženo 2018, testovací verze, Wewelsburg Archives

Obálku nakreslil

Jose Antonio Garcia Moreno

Pokládáme čtenáři tuto otázku:

“Považovali byste za šílence toho,
jenž by chtěl obnovit kavalírství?”

Kavalíři – komunita mužů, jenž se *„objeví vždy pokud vypukne konflikt, aby šířili strach z jejich zbraní k ochraně cti a spravedlivosti.“*

(Papež Urban II.)

“Nazdar člověče!”

Otočil jsem se za tímto zvláštním pozdravem a spatřil jsem přicházejícího muže. Právě přišel z dálnice a mířil ke skladu. Často zde vídáme zákazníky, kteří si chtějí zkontrolovat své zboží nebo něco vyřídit se šéfem, ale všichni zatím vždy přijeli autem. Zato tenhle cizinec přišel pěšky. Ještě zvláštnější je, že nepřišel z města, ale šel směrem k němu – jak dlouho asi musel jít pěšky? A čím blíže byl u mě, tím nápadnější bylo, že ušel opravdu dlouhou cestu.

Byl oděn v černém, vojenském oblečení. Kalhoty a boty měl špinavé a zaprášené. Měl na nohou pár kolenních chráničů, jeden z nich byl značně opotřebený. Na zádech nesl veliký batoh, kolem krku měl ovázaný šátek a na sobě bundu s vyhrnutými rukávy. Kapsy měl nacpané všelijakými předměty. Čím více se ke mně blížil, tím více se jsem rozeznával různé detaily – nášivky,

insignie, odřeniny a jizvy. Avšak nejnápadnější, co jsem zpozoroval na tomto cizinci je jeho obličej. Ostré rysy, blonďaté vlasy načesané dozadu a divoký vous – určitě to nebyl rodák, takoví se tady nenajdou. Jeho obličej vypadal zatvrzele a působil zkušenostmi, ale jeho oči… Už určitě oslavil své čtyřicetiny, avšak jeho oči hořeli plamenem mládí. Od pohledu bylo vidět, že toho spoustu zažil a že určitě má příběhů na rozdávání.

„Řekneš mi, jestli tamto město je Kapitol?“ zeptal se mě a prstem ukázal na město v obzoru. Zajímavé že tohle nevěděl. Řekl jsem mu, že ano. „Skvělé. Nemohl bys mi ještě dát vodu? Můj camelback je skoro prázdný.“ “Camelback?” zeptal jsem se. Nikdy jsem o takové věci neslyšel. Vysvětlil mi, že na zádech nosí kapsu s vodou a trubičkou, ze které může pít přímo z batohu. Už jsem viděl spoustu turistů a horáků, ale nikdy lidi jako je on, a ještě s takovou výbavou. Říkal mi, že to není tak neobvyklé a že to nosí hodně lidí. Teď jsem *ho* pro změnu překvapil *já* a nasměroval jsem ho ke studně – byl zvyklý dostávat pouze balenou vodu.

Jak si plnil svůj camelback, zeptal jsem se ho, jestli nechce svést do města. Moje šichta už skončila a sám si musím ve městě ještě něco zařídit. Odmítl to se slovy: „Když už jsem šel takovou dálku pěšky, tak už zbytek dojdu po svých.“ To probudilo můj zájem a začal jsem se ho ptát: “Odkud jsi vůbec vyrazil pěšky do kapitolu?” Jeho odpovědi přinesly více otázek než vyjasnění. Skoro se mi přes jeho nejasné vysvětlování nepodařilo spojit všechny informace dohromady. Ukázalo se, že pochoduje od jednoho přístavního města vzdáleného více jak 350 kilometrů! To určitě nemohl jít pěšky, to by pochodoval dny! Ale k mému úžasu trval na tom, že, ano, šel celou tu dobu pěšky. To mě ohromilo. Kdo by se v dnešní době vůbec obtěžoval chodit takovou dálku pěšky a zároveň ztrácet tolik drahocenného času. Možná kdybych zjistil, proč vůbec jde do kapitolu, tak bych dostal nějakou odpověď.

- Co vůbec plánuješ dělat v kapitolu?

- Jdu se připojit k Toreros. Mám v plánu s nimi pár dnů pobýt.

Na okamžik mi nedošlo, co měl na mysli. Znova jsem si ho prohlédl a pak mi to docvaklo: měl na mysli ten slavný samozvaný fašistický gang, který získal svou neblahou pověst vymýcením veškerých antifašistických organizací po sérii několika útoků. Média tohle popisovala jako “provokování demonstrantů do konfrontace a jejich následné přepadení ze zálohy”.

- Ty jsi fašista?

- Samozřejmě, že jsem.

Tohle vysvětlovalo to černé, vojenské oblečení, ale nechtělo se mi tomu úplně věřit. Tenhle muž určitě spadal do toho “blonďatého a modrookého” německého nacistického stereotypu, kterého si tolik fašisté tak cení, vlastně člověk by si mohl myslel, že právě s takovým obličejem vylezl z propagandy Třetí říše. Ale jeho klidné, přátelské chování a neobyčejný mladistvý oheň v jeho očích je něco, co bych od fašisty neočekával. Co mě ještě mátlo byl jeho odzbrojující šarm. Samozřejmě si toho všimnul a jeho výraz se změnil na takový sotva patrný skoro-úsměv nebo úšklebek, který nebyl nepůsobil nijak arogantně, spíše měl pochopení. To mě otravovalo a znovu jsem promluvil:

- Proč se chceš připojit k těm Toreráckým chuligánům a napadat nevinné lidi?

- Asi máme rozdílný pohled na to, kdo je nevinný člověk a kdo ne.

- Proč… proč se s nimi chceš vůbec dostat do kontaktu? Vždyť nejsi ani místní, budou s tebou jednat jako s každým jiným cizincem.

- Ha, oni ví, že přijdu. Sami mě pozvali.

Nacionalisti se přátelí s jinými nacionalisty? Neměli by se nesnášet a chránit své území nebo něco takového?

- Jak jsi se sem vůbec dostal?

- Připlul jsem sem na moři se skupinou fašistických pirátů.

„Fašističtí piráti?“ Tohle začínalo být absurdní. Vysvětlil mi, že existují fašisti, co se nazývají ‘Básníci‘. Plují na několika malých lodích a přepadají koho chtějí. Nějak se dokázali vyhnout zatčení a uniknout mediální pozornosti. Cestovali podél pobřeží jejich otčiny a vzali ho na palubu. Poté připluli k jednomu přístavnímu městečku a odtud šel pěšky. Zatímco s nimi byl, podílel se na mnoho činnostech. Přepadli několik bohatých jachet, tajně ukradli zboží z komerčních lodí a potopili mnoho imigrantských vorů a raftů, které migranti užívali, aby se dostali sem na kontinent. Sdílel i další své příběhy o cestování – jednalo se o zvláštní mix fašistické brutality a divokosti, inspirujících dobrodružstvích a příbězích o doopravdy správných skutcích. Za zmínku stojí také jeho zvláštní způsob vyprávění. Když popisoval své kruté činy, například potápění „přičmoudlíků“, tak je sdílel jako humorné anekdoty, u kterých je dramatické přibarvení nutné, aby dosáhl kýženého efektu. Nikdy v životě jsem se necítil tak znepokojený, zaujatý a pohlcený zároveň – kdyby nás někdo pozoroval, jak si povídáme, tak by si musel myslet, že jsme staří přátelé, kteří se neviděli mnoho let a kteří si vypráví své vtipné příběhy.

Celá ta záležitost pro mě byla jako horská dráha emocí, která jaksi míchala vzrušení a žertování

poutníka se znepokojujícím chápáním příšerných činů kterých se dopustil bez sebemenšího náznaku lítosti. Připadal mi, jako by pocházel z cizí planety. Jako by zvyky mé společnosti byly naprosto odlišné a neporovnatelné i když jsme úplně stejně prožívali radost, zábavu a nadšení.

Tenhle muž nebyl jako žádný jiný, kterého bych někde potkal nebo o něm slyšel. Ano, všichni známe hrdiny, dobrodruhy a piráty z filmů nebo seriálů, televize je takovými postavami doslova přesycena. Ale nikdy mě nenapadlo, že by někdo jako oni doopravdy existoval. Samozřejmě že existovali praví historičtí piráti a dobrodruzi, ale to se týkalo pouze dávné minulosti, proto mi tento muž připadal jako by vyskočil z učebnice dějepisu nebo z akčního filmu… A k tomu byl ještě fašista. Jeho návštěva byla neočekávaný vpád do mého dne – ne, života – protože jsem se s něčím takovým ještě nesetkal ani zdaleka, pravděpodobně to je tedy zkušenost jednou za život, jako jasný záblesk světla v porovnání s jinak nudným a stereotypním životem. Byl jsem si jistý, že muže jako je on už nikdy znova nepotkám. Cítil jsem, jak ve mně hoří touha poznat ho lépe a zjistit, co ho motivuje.

- Nechápu tě. Čím více tě poslouchám, tím více mi připadá, že si můžeš dělat, co chceš. Proč chodit po světě jako tulák, scházet se s vandráky a nazývat se fašistou? Muž tvého nadání by určitě mohl vést docela úspěšný život.

- Vést docela úspěšný život, říkáš? Ano, možná bych mohl být právníkem nebo podnikatelem nebo dokonce i politikem? Ha!

Od srdce se mi vysmál. Nechápal jsem jeho přístup, sám jsem byl vždy docela skromný člověk a nešel jsem za žádným velkým cílem, chtěl jsem pouze klidný život a mít všeho dostatek, ale proč by někdo odmítal možnost úspěchu a vysokého postavení ve společnosti? Obzvlášť když je na dosahu ruky, jako tomuto muži! Neodmítl bych přídavek nebo povýšení, takže abych se přiznal, jeho smích mě trochu zarazil. A on tady stál a smál se tomu na co si ostatní dělali nárok: skoro jako by odsuzoval všechny, kteří chtějí jít takto obyčejnou cestou. Místo toho se však vědomě stal někým, kdo je obecně odmítán, vybral si ideu, která nikdy nemůže na tomhle světě zvítězit.

- Čemu se směješ? Proč ze všech možných věcí být zrovna fašistou? Není to prostě jenom nějaká neúspěšná ideologie z minulosti? Jak může dnes ještě být fašismus nějak významný?

- Fašismus není z minulosti kamaráde. Je věčný, nadčasový. Fašismus předchází lidstvo! Říkáš, že je neúspěšný. Selhala však někdy příroda? Ne, pouze my můžeme selhat *ji* – a to by byl náš konec.

- Přeháníš chlape. Mluvíš o tom, jako by to bylo jediné pravé náboženství. Když jsem byl na univerzitě, tak tam taky každý vyznával svou ideologii a všichni si byli jistí, že pravda je na jejich straně. U fašismu je to úplně stejné, je to ideologie jako každá jiná.

- To už jsem jednou slyšel. Dovol mi se tě zeptat, existuje snad více než jedna pravda?

- No... každý má svůj vlastní názor co je pravda a...

- Ne, nemluvím o názorech. Mluvím o PRAVDĚ. Mohou dva protichůdné názory být zároveň pravdivé?

- Když se na to ptáš takhle, tak asi ne.

- Dobrá. Co bys řekl, že je opak pravdy?

- Nepravda, lži, iluze...

- A mluví-li se o nějaké věci, může existovat mnoho lží a nepravd kolem této věci?

- Ano, může vzniknout nekonečně mnoho lží a polopravd. Vlastně si můžeš vymyslet co chceš.

- Všechny tyhle lži, nebo jak si sám řekl, tyto „vymyšlené" názory, mohou mít různou formu a navzájem si protiřečit. Ale společně sdílejí jednu vlastnost, uhádneš jakou?

- Hmm, nic mě nenapadá... nech mě přemýšlet. Žádná z nich neodpovídá realitě?

- Přesně tak. Ale to je zřejmé, protože kdyby odpovídaly realitě, tak by byly pravdivé. Ale mají společného ještě něco, něco základnějšího. Poradím ti. Čeho se snaží lhář dosáhnout, když ti lže?

- Snaží se mě oklamat a přesvědčit mě, že to, co říká on, je pravda.

- Přesně tak. A varuje tě snad, že lže?

- Samozřejmě že ne, jinak by to nebyla lež. Už jsem to konečně pochopil. Všechny lži jsou stejné, protože předstírají, že jsou pravdivé.

- Konečně to chápeš. Takže souhlasíš s tím, že přestože na světě je pouze jedna pravda, tak obrovské množství lží bojují o pozici pravdy a předstírají jejich pravdivost?

- Ano, to je přesně ten problém. Ale proč si myslíš, že fašismus je jediná pravda, zatímco ostatní ideologie jsou lživé?

- Špatně jsi to pochopil. Nikdy jsem neřekl, že fašismus je nějaká pevně daná doktrína a že je ztělesněním celé Pravdy. Říkáš to špatně – je to přesně naopak.

- Cože, vůbec to nechápu.

- První věc, jsem následovník Pravdy. Pravda je mé náboženství, pravda mě vede, je můj mistr a pán. A pravda nepřichází z nějaké lidmi vytvořené ideologie. Pokud se jedná o nějaký vysněný nápad, tak je to jistě lež. Pravda pochází z přírody, ze samotného vesmíru. Ona prostě *je*.

- To vše zní velice zajímavě, ale co to má společného s fašismem?

- Příteli, ale to *je* fašismus.

Tato nečekaná odpověď mě velice znepokojila. Na chvilku jsem byl zaražený. Nevím, co si mám myslet. Není fašismus prostě nějaká rasistická nacionalistická ideologie, která vedla k druhé světové válce? Proč je tenhle chlap přesvědčen, že je ztělesnění nějaké mystické pravdy?

- Vidím, že tě má odpověď zmátla.

Znova se na jeho obličeji objevil nepatrný úsměv a podíval se na nebe.

- Hádám, že je tu až moc rozdílů mezi tvými předsudky o fašismu a tím co ti říkám. Hmmm… Řeknu ti jeden krátký příběh, než se vydáme."

- Další příběh? Nějaké z tvých dobrodružství?

- Tentokrát ne, tohle je klasika.

> „Jeden otec měl tři syny, kteří se neustále hádali a prali. Neustále ho štvalo jejich dohadování, ale přestože je už mnohokrát potrestal, tak nikdy nepřišli k rozumu. Protože se bál o jejich budoucnost, tak jim chtěl předat praktickou zkušenost. Řekl jim, ať mu přinesou otep větví. Jak ty větve svazoval dohromady, řekl jim, ať je zlomí. Každý z nich se o to pokusí a neuspěje. Otec větve rozváže a dá je klukům samotné. Nyní je kluci snadno zlomí. „Vidíte mí synové, když jste samotní, tak jste snadno zlomitelní, ale když jste pospolu, tak se stanete nezlomitelnými."

- To je hezký příběh.

- Samozřejmě. Tenhle příběh je tisíc let starý. Inspiroval jeden z největších a nejslavnějších symbolů západní civilizace: svazek větví.

- Nikdy jsem o tomto symbolu neslyšel.

- Také se nazývají *fasces*. Byly použity Římany v jejich slavnostech a ceremoniích, a i dnes je najdeme vytesané v mnoha státních/vládních budovách. *Fasces* jsou symbolem jednoty. Odtud pochází moderní termín „fašismus". Kořeny fašismus sahají až po nejstarší doby antiky.

- Asi už chápu, co tím myslíš. Ty tvrdíš, že fašismus existoval od dob antiky a že znalosti fašismu byly předávány už od dob Římanů?

- Ne, ne takhle to není. Pravda se nemusí předávat z otce na syna. Pravda prostě je. To, co se předává jsou znalosti a názory ohledně všech různých věcí.

- Vůbec v tom nevidím rozdíl. Přece jenom, pokud dva rozdílní lidé mají různé „znalosti" ohledně nějaké věci, jsou to pouze odlišné názory, ne?

- Pravda je a vždy bude pravdou, nezávisle co kdo říká. Takzvané „názory" jsou pouze výsledkem nevědomosti a neznalosti, zatímco vědomosti pocházejí z přírody a ze zkušenosti. Nikdo ti neříká své vlastní názory ohledně gravitace.

- Nevím. Nemůžou mít lidé různé názory na ty samé věci?

- Kdy jsi naposledy slyšel, že máš poslouchat „někoho", kdo tvrdí, že gravitace je způsobena stínem, který tě lapí a táhne zpět k zemi. Přece jak tvrdíš „všechny názory jsou stejně platné", nebo že by ne?

Jeho vtipný příklad mě rozesmál ale už jsem pochopil, co se mi snaží říct. Nikdy neuvidíš argumenty a názory vůči ustanovené vědě nebo známým faktům. Nedokážu si představit, že někdo tvrdí, že 2 plus 2 se nerovná 4 a že se jedná pouze o názor. Obzvlášť ne, když to můžeme dokázat na prstech.

Všechny tyhle dohady o ideálech a názorech, které jsem slyšel ve škole nebo v televizi, se nikdy nestarali, jestli jsou pravdivé a založené na realitě. Je to skoro jako dát přednost někomu, kdo vám přiváže zub na provázek a škubne dveřmi, místo toho, aby člověk navštívil zubaře. Smál jsem se tomu a zdá se, že můj smích bral tedy jako souhlas, a tak tedy pokračoval.

- Všechny lži mají ještě jednu společnou vlastnost. Všechny jsou vymyšlené člověkem, což je důvod, proč jich je tolik. Lež může být buď schválně vymyšlena, aby zmátla, nebo je výsledkem bludu nebo špatného vyložení.

- Zatímco pravda je jako fakt; jako u tvého příkladu s gravitací. Vždy zůstane stejný, nezávisle na tom, co si kdo myslí nebo říká.

- Přesně tak! To je důvod, proč jsou veškeré názory výsledkem neznalosti a nevědomosti. Pokud znáš pravdu, tak nemáš názor, ale *znalost*. Teď tě ale jistě pobaví ironie, že svým způsobem jsou veškeré názory tedy doopravdy stejně platné. Jsou stejně platné, protože se všechny stejně mýlí.

- Ale lidé za to nemohou. Snaží se vysvětlit principy přirozeně jak nejlépe mohou. Pokud neznáme odpověď, tak se ji snažíme nalézt. Je normální, že lidé chybují a že se dopouštějí nevědomostí.

- Máš pravdu, ale nesmíme zapomenout, že cesta k Pravdě je velice často pokryta lží a čím dále pokročíme, tím je nebezpečnější. Můžeme se začít starat o mnoho abstraktních anebo materiálních věcí. To je důvod proč já a mnoho dalších nemají v lásce filozofii.

Znova mě zaskočil. Konečně už ale chápu, co toho chlapa vede a jak myslí. A už i vím, jak asi bude pokračovat, takže ho nechám mi to dopovědět bez přerušování.

- Filosofie je jako továrna na názory toho nejhoršího druhu. Jeden z mích pirátských kamarádů vyjádřil svou nechuť k ní vtipným způsobem. „Ó, nech mě si hrát s myšlenkou vytrženou z reality, spojit ji s mým vysvětlením lidského života a, o můj bože, proč to nefunguje. Vždyť to bylo tak perfektní na papíře, proč to přestalo fungovat. Ti lidé to museli udělat špatně! Samozřejmě! Kdyby byl každý jako JÁ, tak by to fungovalo!

- Tím se snažíš říct, že filozofie není založena na realitě?

- Ano. Filozofové a jejich potomci – ideologové – jsou tak zaměstnaní jejich vlastním, omezeným světem, že si ani nevšimnou, jak daleko a mimo realitu se nacházejí. I dítě může pozorovat svět kolem sebe – bez pomoci – a nalézt více pravdy a znalostí než filozofové s jejich abstraktními vzorci.

- Asi máš pravdu, jenže se vůbec o filozofii nezajímám. Nemůžu to tak hodnotit.

- Dám ti příklad z antiky. Jeden Řek, Zeno, chtěl ukázat, jak naivní, absurdní a hloupé jsou abstraktní myšlenky filozofů. Vynalezl proto mnoho paradoxů, aby poukázal, jak v rozporu s realitou jsou jejich myšlenky. Jeden z těchto paradoxů se týkal mýtického hrdiny Achilla a želvy. Řekl jim, že Achilles nikdy nemůže dohonit želvu, protože kdyby doběhl k jejímu místu, tak by se přesunula na druhé místo. Když doběhl na druhé místo, tak želva byla na jiném místě a tak dále. Achilles nikdy nemůže chytnout želvu. Jistě to zní smysluplně, ale víme, že to tak není.

- Asi to už chápu. To je snad jasné, že Achilles doběhne želvu.

- A v abstraktním světě, který je odtržený od reality můžeš vymyslet nekonečně mnoho těchto *realisticky znějících teorií.*

- Chápu, snažíš se říct, že veškeré lži jsou výmysly člověka, zatímco pravda pochází z přírody.

- Mohli bychom to takto nechat a dále neřešit, ale příroda je ovšem také výsledkem pravdy nežli jejím zdrojem.

- Tím myslíš, že veškerá pravda je dílem nějaké vyšší síly, která všechno stvořila, jako například Bůh?“

- Tak nějak.

Tohle byla velice zajímavá konverzace. Takové argumenty jsem ještě nikdy neslyšel, ani na univerzitě. Ale pořád si musím uvědomit, že tenhle muž je samozvaným fašistou, a nic z toho nemělo žádnou návaznost vůči mým znalostem ohledně fašismu a nacismu. Toreros nebyl žádný diskuzní kroužek, jeho členové byli násilníci, a on je s nimi očividně na stejné lodi. Dokonce se zmínil i o jiných fašistech, kteří potápěli imigrantské lodě a nechali je tam se utopit. Co má společného rasismus, totalita a kruté válčení a násilí – všechno, co se vybaví, když se mluví o fašismu? Jak má tahle filozofie ‚pravdy a lží“ návaznost na něco tak odporného?

- Počkej chvíli, úplně jsme změnili původní téma; pořád nechápu, proč jsi fašistou a vše, co jsi mi pověděl nemá skoro nic společného s fašismem.

- Snažím se ti vysvětlit, co fašismus je. Kdybych ti vše nevysvětlil, nerozuměl bys mi. Řekl jsem ti, že Pravda je můj pán. Nepřeji si být veden mužem vymyšlenou ideou, místo toho budu zastáncem pravdy. O tomhle vše je fašismus. Jeden velký muž řekl: *„Buď věříš v pravdu a budeš se jí bez ohledu na svoje ego řídit, nebo v ní nevěříš a jenom si to celé nalháváš.*“ To je přesně to, proč je fašismus rozdílný od všech ostatních ideologiích. Snaží se aplikovat pravdu na lidský život, nezávisle, co to znamená pro jakéhokoli individuum, či skupinu: žádný egoismus, žádné povrchní zájmy, žádné osobní nároky. Vše ostatní, všechny ty ideologie a systémy, nejsou nic jiného než výtvory mužů, kteří sami sobě lhali, jen aby dosáhli svého vlastního zájmu.

- Jasně, ale jak ospravedlníš všechny ty hrozné věci, co tví fašisti udělali? Co má ta tvá „pravda“ společného s potápěním lidí, jak dělají tví pirátští přátelé, nebo nadřazování jedné rasy nad druhou? Jestli žít podle pravdy znamená žít v tvém pekelném světe, tak radši budu hlásat spravedlnost.

- Mluvíš o spravedlnosti. Co je podle tebe spravedlnost?

- Není to zřejmé? Spravedlnost znamená neubližovat cizím lidem, udržování míru, zajištění, že hříšníci budou potrestaní.

- Co myslíš tím „Neubližovat cizím lidem“? Máš na mysli pouze jejich zabíjení, nebo zraňování? A co emoční újma? Urážky? Dělání si srandy z ostatních? Nebo co když znepokojíš lid – nejsou spokojeni se svým majetkem? Nebo jejich zneužívání?

- Promiň, ale nevím… Nepřemýšlel jsem nad tím.

- Faktem je, že celý život je naplněn strastí a bolestí. Ať už uděláme cokoliv, ani sepsání nových zákonů, nebo vytvoření nového společenského řádu, bolest a strasti neodstraní. Jediné, co můžeme změnit, je KDO a JAKÝM ZPŮSOBEM bude tuto bolest cítit. Spravedlivost není od toho, aby „předcházela bolest a strádání".

- A co potom? Zabít všechny, které nemáš rád? Nechat svět hořet?

- Ne. Zkus se na to podívat z jiného pohledu. Popsal bys svět zvířat jako nespravedlivý?

- Je to prostě příroda, věci jsou tam takto přirozené.

- Je to nespravedlivé, že lev sežere gazelu, ale gazela lva ne?

- Haha, ne, prostě to tak je. Příroda je prostě příroda. Ale to není dobré přirovnání. Všichni lidé jsou si rovni. Nejsme různé druhy zvířat, takže bychom se měli k sobě chovat rovnocenně. Pokud jeden je vždy napřed vůči ostatních, je to nefér. Tohle nemůžeš ospravedlnit přírodou."

- Vážně si to myslíš? Řekl bys, že všichni lidé mají stejnou výšku?

- Samozřejmě že ne.

- Nebo že mají stejnou sílu?

- Někteří jsou silnější a jiní slabí. Mezi lidmi jsou velké rozdíly v síle.

- Potkal jsi někdy někoho, kdo je doopravdy hloupější, než ty?

- Jo, a taky jsem potkal lidi, kteří jsou mnohonásobné chytřejší než já.

- Tak jak může někdo velký, silný, a chytrý si být perfektně roven s někým, kdo je malý, slabý, a hloupý.

- Připadá mi, že by to tak *mělo* být.

- Pokud dva lidé podají žádost o práci, co by bylo SPRAVEDLIVÉ? Měl by se zaměstnat ten zkušenější a tvrději-pracující, nebo ten horší?

- Myslím si, že by bylo nefér, kdyby to místo dostal ten horší.

- Tím pádem spravedlivost hlásá NEROVNOST, nikoliv rovnost. Protože PRAVDA o člověku je ta, že nikdo si není rovný.

- Nemůžu se s tebou nijak dohadovat, ale prostě to nezní správně. Je to nefér vůči lidem, kteří neměli takové štěstí a nedostali takový dar od přírody. Pořád se jim říká, že dokážou všechno, ale vždy jsou neúspěšní.

- Ano, to je problém. Kdyby lidé přijali pravdu o tom, jací doopravdy jsou a přestali si lhát, a společnost by byla organizovaná takovým způsobem, že každý jedinec najde své pravé místo, tak by taková nespravedlnost nebyla problém, nemyslíš?

- To zní jako aspoň nějaké zlepšení.

- Pointa spravedlnosti je navrácení Pravdy ve společnosti. To znamená navrácení přirozeného řádu do našich lidských životů a vztahů. V tomto smyslu je potrestání nespravedlnosti způsob opravení lži a její nahrazení Pravdou.

- A podle tebe spravedlivost, a tím pádem také Pravda, hlásá nerovnost.

- Správně. Celý dnešní svět, jak ho známe, je postavený na předpokladu, že jsme si všichni rovni; další převládající myšlenka je, že vládnoucí elity nemají rády rovnost, protože je v jejich zájmu udržet si své koryto. Což jsem si jistý, že už jsi taky od někoho určitě slyšel.

- Ty mluvíš o...

- Přesně. Ale všimni si ironie, že když všechny názory jsou stejně pravdivé, tak vládnoucí elity nedovolí abychom si myslel něco jiného. Pověz mi, kdo má největší zájem o „rovnost".

- Ti, kteří jsou nejníže?

- Přesně, ale dovol mi jít o krok dál: *Ti podřadní.*

Přestože jsem chápal jeho argument, ihned jak řekl slovo "podřadní", tak se mi v hlavě vybavila vzpomínka na nacisty; na nacistickou doktrínu vyhlazování všeho, co považovali za *podřadné*. Asi jsem se začal tvářit opovržlivě, protože se mi to slovo nelíbilo.

- Netvař se tak uraženě. Lidé jsou až příliš napjatí, když se řekne něco jako „podřadný" a „nadřazený". Ano, sice takto hodnotíš kvalitu, ale nevnucuje ti to nutně pohled, že ti podřadní jsou špatní; když porovnáváš lidi, tak zjistíš, že někteří jsou lepší a někteří horší. Ale není to tak, že bych nenáviděl ty podřadné.

- Těžko si tahle slova odpojíme od tohohle významu.

- Pravda, dokonce i lidé jako já někdy zapomínají, ale ne bez důvodu, protože je k tomu vede vztek z dnešní nespravedlnosti. Vraťme se ale k tématu: Když si vezmeš rovnost jakožto něčí zájem, najednou získává naprosto stejnou podobu jako když si představíš, že si nadřazení udržují svoji moc nad podřadnými. Z pohledu fašismu jsou veškeré osobní zájmy špatné, ať už je to zájem někoho

se dostat do pozice kdy má moc, kterou si nezaslouží, nebo zájem někoho, kdo není spokojený se svým obnosem.

- Takže ty tvrdíš, že rovnost, přestože si to každý myslí, není pravdivá a je něčí zájem?

- Správně, přestože naši nepřátelé nás můžou nařknout z toho samého. Avšak naše pozice nám umožňuje pouze přijmout pravdu, a to nezávisle na tom, jaká je nebo co to pro nás znamená. Tohle je ten největší rozdíl mezi fašisty a všemi ostatními. My hlásáme, že nerovnost je jedna z Pravd a Spravedlnost volá po nerovnosti. Proto se nerozlišujeme abstraktními a intelektuálními pojmy jako je Levice nebo Pravice, ale *Nadřazenost* a *Podřazenost*.

- To je fascinující, žít a nechat se vést Pravdou, ať už to pro tebe znamená cokoliv.

- Jsem rád, že to takhle vidíš, avšak jsem si jist, že to není nic, co by ti bylo cizí. Hrdinské činy a oběti sebou nesou jistou vznešenost, která vede člověka obětovat jeho vlastní blaho pro to, co je správné. A pokud si z našeho setkání něco odneseš, tak ať je to tohle: pokud se ti někdo snaží prodat jejich myšlenku vytvořenou z vakua abstraktních myšlenek, nebo založenou na pouze materiálním předpokladu, tak je to lež a pravděpodobně obsahuje zájmy toho, kdo se ti tu myšlenku snaží vnutit. A ten určitě není spokojený s tím, co má a bude se ti snažit podstrčit jeho lež a to, co on chce, ať už si to zaslouží nebo ne. A tenhle druh lidí je přesně připoután k tomuto modernímu světu, což je výsledek mýtu o rovnosti; jsou namyšlení a každý si myslí, že dosáhne svých cílů, přestože příroda mu to nikdy nedovolí. A ta většina lidí svých cílů nikdy nedokáže, protože si s tím ani nedají tu práci, aby někam pokročili.

Měl pravdu, stačí si totiž vzpomenout na mé spolupracovníky, kteří si mysleli, že si zaslouží povýšení nebo když fantazírovali o tom, jaké budou hvězdy a celebrity, i když nebyli pomalu schopni zorganizovat piknik. A samozřejmě měli i své výmluvy: „No jasně, ale určitě bych to dokázal, kdybych se snažil více." A taky jsem si vzpomněl na některé zahraniční talk-shows, které jsem sledoval, ve kterých si podobně stěžovali: "Kdyby nebylo těch levičáků a jejich liberální agendy, tak bych byl boháč!" Tak jsem mu sdělil své myšlenky:

- Každý tahá za svůj vlastní provaz, to chápu. Ale ty tvrdíš, že každý, kdo selže ve svých pokusech, selže, protože je *podřadný*?

- Takhle jsem to nemyslel, snažím se říct, že pokud někdo selže v něčem, tak to nemusí být jejich parketa a pouze sobě lžou. Samozřejmě to není vždy stoprocentní, ale staré rčení *Vůle je právem* je pořád pravdivé. Největší

hrdinové a osobnosti se proslavili tím, že překonali veškeré nástrahy, ať už to znamenalo cokoliv. Dokázali to, protože byli nadřazení a měli tu moc; *vůli*, která jim toho umožnila dosáhnout. To porovnej s lidmi, kteří dostanou veškerou podporu na světě, a přesto selžou – je to tím, že se prostě nenarodili tvořit a konat velká díla.

- Rozumím, co se mi snažíš říct, ale doopravdy si nemyslím, že se to dá takhle jednoduše shrnout.

- Dovol mi tedy uvést příklad. Ukáže ti to, co ve skutečnosti je podřadnost, a proč jsou podřadní lidé takoví, jací jsou. Představ si tlustého muže, myslíš si, že lidské tělo by mělo být tlusté?

- No, nemělo by být. Ale lidé můžou být tlustí.

- Máš pravdu, lidské tělo se může měnit v určitém měřítku, avšak má své limity. Představ si lidské tělo samo o sobě, bez duše nebo osobnosti, prostě jako biologickou schránku. Potom je pouze nástrojem, pomocí kterého pracujeme se světem. V tomhle smyslu je lidské tělo pro všechny lidi prakticky stejné, kromě pár deformací a dědičných chorob. Existují ještě další variace, jako například výška, ale ty mají malý vliv. *Každé tělo* může výt vypracované a svalnaté, ale ne *každý člověk* může být vypracovaný a svalnatý.

- Jak to myslíš?

- Určitě jsi slyšel některé z výmluv tlusťochů, že se tak prostě narodili, že jejich tělo bylo vždy tlusté, a proto takoví mají být. Ne, problém leží jinde. To, že jsou tlustí není jejich tělem, ale jejich osobností a charakterem. Jsou slabí a bývají otroky svých nutkání a slastí. Nejsou tlustí, protože jejich tělo má být tlusté. Ale jsou slabí, protože jejich duše je slabá a výsledek slabé duše je slabé tělo. Opět nalézáme ironickou situaci: oni jsou doopravdy „takhle narozeni“, narodili se jako slabí jedinci, a proto jsou podřadní. Nejsou slabí, protože jsou tlustí, naopak, jsou tlustí, protože jsou slabí a nedokážou se změnit, přestože tělo ten potenciál nabízí.

- Tomu nevěřím… Slyšel jsem o spoustě lidí, kteří zhubli, aniž by šli třeba na operaci.

- Pokud toho tito lidé dosáhli pomocí své silné vůle, tak to znamená že vždy byli silnými jedinci, ale nějakým způsobem tomu museli propadnout. Jejich vítězství nad pokušením těla, kvůli kterému byli tlustí, je něco, co bychom měli oslavovat. Ale je zbytečné snažit se vysvětlit slabým jedincům, že každý dokáže být „fit“, protože to je další mýtus o rovnosti. Ne každý je dostatečně silný, aby změnil své tělo a odmítl své tělesné pokušení a touhy. Je dobré ještě dodat, že pokud nemají možnost rozhodovat o svém těle, například v otroctví nebo

povinném cvičení, tak by se dostali do formy. Teda do té doby, dokud je nepustíš znova z vodítka.

- Protože v takových podmínkách to není otázka jejich vůle, ale vůle někoho jiného, kdo je nutí něco dělat, ne?

- Ano, přesně tak.

- Zajímavé, asi budu muset popřemýšlet o podřazenosti.

- Tak popřemýšlej ještě o téhle věci: podřadní se vždy obrací k lžím, protože nejsou spokojeni s realitou, a odmítají si připustit pravdu. To je nutí bojovat proti pravdě jediným možným způsobem – sebe-iluzemi a lží.

- A co teda potom ti nadřazení?

- Nadřazení jsou takoví od přírody. Jediné, co musí dělat, je být sami sebou. Tak jsou nejblíže k pravdě. A jak příroda prostě *je*, tak stejně musí oni *být*.

- Nechápu, co tím myslíš. Zní to, jako by to ti nadřazení měli lehčí.

- Možná to tak vypadá, ale ve starých dobách lidé žili v hierarchiích, ve kterých se společnost takto odrážela podle nadřazenosti a podřazenosti. A jedním z pravidel, které každý musel plnit, je, že všichni musí být sami sebou: tudíž když se podřadný snažil dosáhnout pozice patřící nadřazenému, tak byl potrestán. Nejenom nadřazenými, ale i jeho rovnými a podřadnými. Stali se z nich *pária*. A zároveň pokud se nadřazený pokusil plnit povinnosti podřazeného, tak byl potrestán úplně stejně, nejenom nadřazenými a sobě rovnými, ale také i podřazenými. Taky se stal členem kasty *pária*.

- Takže i nadřazený má své omezení.

- Ano. A to mluvíme o lidském chování a jaký člověk doopravdy je, nejenom o společenské struktuře. Můžeš říct, že svět kolem nás je doslova výsledek *revoluce podřadných* a oni vládnou z vrcholu hierarchie. Ale ani tak nejsou spokojeni a neustále si stěžují na nerovnost – ať už je to rasová nerovnost, pohlavní nerovnost nebo něco jiného. To, že podřadní získali větší moc nemění jejich neschopnost; pravda je pořád stejná.

- Podřadní jsou pořád podřadnými, přestože dostávají výhody a pozice, které nikdy neměli dostat!

- Přesně jak říkáš, příteli. Vidím, že začínáš uvažovat stejně.

- Má pravdu, kromě toho, nejsem žádný hlupák a mluvil přesvědčivě. Chci se ho zeptat a dostat odpověď na věci jako rasismus nebo totalitarismus, ale on mi přímo neodpoví. Ale pokud počkám a budu se snažit pochopit, jak přemýšlí, tak mi odhalí i zbytek puzzle, abych ho mohl doskládat. Náš rozhovor mě dost

nadchnul, a nebylo to ani zdaleka to co jsem slyšel dříve o fašismu, nebo vlastně *cokoliv*, o čem jsme mluvili. Jasně, probraná témata jsou mi jasná, začínajících od novinek a o mém denním životě po toto setkání, ale on to vše vysvětlil z jiného úhlu. Už jsem si nebyl jistý v ničem. Chci od něho slyšet vše, a tak jsem mu řekl, ať pokračuje.

- Přestože jsou podřadní nyní sociálně rovni nadřazeným, pořád si připadají ukřivdění, protože kámen úrazu leží v nich samotných; jsou podřadní. Připadali si, že byly spodinou společnosti už příliš dlouho a že by potřebovali jen malou pomoc, aby byli rovni nadřazeným. „Vypomoz tomu negrovi trochu – byl tak dlouho utlačovaný, potřebuje jenom malou startovní podporu.“ Ale to neustále selhávalo. A tak si pomalu, ale jistě uvědomují, že problém leží v lidské povaze. Nejsou ale schopni uvědomit si plný rozsah situace, myslí pouze materiálně nebo velice abstraktně. Co si myslíš, že podřadným zbývá k nastolení rovnosti, když se nedokážou vyšplhat na úroveň nadřazených?

- Udělat pravý opak? Strhnout nadřazené na svou vlastní podřadnou úroveň?

- Přesně tak! A tak se snaží zahanbit nadřazené a dávat jim za vinu veškeré problémy světa. Ale to bude stejně neúspěšné jako předchozí pokusy. A tak dojdou k poslednímu možnému závěru: jediný způsob, jak uskutečnit mýtus o rovnosti, je odstranit veškeré nadřazené. To se přeci již v historii údalo, když někdo prohlásil, že nikdo nebude chudý, jestliže nikdo nebude bohatý.

- Takže zatím jsi mi řekl, že fašismus hledá a udržuje Pravdu, nezávisle, na tom, co je, zatímco ostatní se starají pouze o své zájmy a odmítají vše, co neuspokojuje jejich žádosti.

- Vskutku. Můžeš se podívat na různé kazatele „pravdy“ na tomto světě, ale garantuji ti, že všichni spadají do druhé kategorie a jenom fašismus vyčnívá nad zbytkem – tak víš, že udržuje Pravdu.

- To je pravý opak toho, co jsem kdy slyšel o fašismu.

- A taky jsou tací, kteří překrucují význam fašismu – ti také spadají do druhé kategorie. Přesně proto je tak těžké pro nás být fašisty – i malé odchýlení od Pravdy tě svede na stranu lží a nepravd. Avšak nemělo by tě překvapit, že nadřazení přirozeně podporují fašismus, vzhledem k tomu, že se již narodili takoví, jací by měli být, tak je pro ně snadnější přijmout vlastní realitu, avšak moderní výuka a socializace dětí vytvoří zmatek. Proto výroky našich oponentů, že fašismus obhajuje zájmy nadřazených, ztroskotává – pokud ses narodil jako nadřazený, tak máš být nadřazeným. Zde žádný zájem nenajdeš. Avšak jak jsem před chvílí zmínil, díky moderní socializaci, mnoho fašistů obhajuje zájmy jejich rasy, avšak takto činí, protože neznají žádný jiný způsob vyjádření jejich daleko hlubšího instinktu.

- Protože dnešní socializace učí mýtus o rovnosti všem?

- Ano. Dnešní svět je podobný hlubokému snu, nebo iluzi; přestože si uvědomuješ, že něco není v pořádku, tak je to pro člověka jako pavučina nalepená na obličeji, která se nechce odlepit. Jeden z těchto důvodů, proč neustále slyšíš špatné věci o fašismu, je, že naši nepřátelé umí myslet pouze abstraktně a materialisticky – nedokáží tak pochopit plné měřítko fašismu, a proto vysvětlují fašismus *svým* způsobem. Výsledek je tedy pouze zkreslená představa. A znova se tu objevuje ironie, uhádneš ji teď?

- Podle toho, co jsi řekl… udělali *nový a jiný druh* fašismu?

- Přesně tak. Vytvořili své vyobrazení fašismu, které přijali hlupáci a nevzdělanci, jenž ho zase rozšířili dál – jedná se o fašismus pouze ve jméně a pár hrubých prvcích, ale postrádá jádro. To jádro, které jsem ti vysvětlil v naší diskuzi.

Konečně něco, co ujasnilo trochu situaci. Představa, že lidé bojují proti něčemu, co sami stvořili, aniž by si to uvědomili a zároveň ani pořádně neví, proti čemu vlastně bojují, zní jako z pohádky nebo divadelního dramatu. Tohle mi pomohlo vyřešit mé sporné emoce o tomhle muži. Snažil jsem se ho celou dobu přirovnávat k tomu *falešnému fašismu*, ale neuvědomil jsem si, že mé snahy jsou marné a jednoduše špatné. Hlavou mi proběhla myšlenka:

- V podstatě, ten druhý fašismus, ten, co stvořili tvoji odpůrci, jestliže tě všichni soudí z jejich vlastní pozice nepravdy, pak znamená, že všichni mají svou variantu fašismu? Nedělá to z fašismu něco, co prostě jenom odporuje jejich vlastním názorům?

Mírně nadzvedl obočí a široce se usmál – to byl první takový úsměv, co jsem viděl od našeho setkání.

- Máš dobrý postřeh. Kohokoliv se zeptáš, tak ti řekne rozdílnou definici fašismu. Vždy ti vysvětlí, že fašismus ohrožuje jejich *malicherné* zájmy. Uslyšíš, že fašismus je korporátní, kapitalistický, totalitní a tak dále, ale nikdy ti nevysvětlí *jádro* našeho světonázoru – udržování pravdy. Všichni jsou učeni vidět fašismus jako něco politického, a tak že musí tak být kategorizován, ale doopravdy *nesnášíme* politiku. Pouze se snažíme vést boj za obnovení pravdy v lidském životě, a tak tenhle boj zasahuje do všech oblastí lidského života, a hlavní způsob, jak toho dosáhnout, je *samozřejmě* skrz politiku.

- Ale ty pořád věříš v nějakou sociální hierarchii a nějaký politický systém, ne?

- To je dobrá otázka. Avšak budu muset zopakovat několik klíčových bodů – hlavně to, že pravda ovlivňuje všechno v životě, až takovým způsobem, že

můžeš říct, že *život je pravda*, protože příroda je pravda a tak dále. Tím pádem pravda také zasahuje do lidské povahy, kde, jak jsem se už předtím zmínil, musí existovat nerovnost. Někdo musí stát na samotném vrcholku – vůdce, ne kvůli pragmatickému politickému, ekonomickému, nebo sociálnímu tahu, ale protože neexistuje jiná možnost, pokud chceš nastolit pravdu v lidském životě.

- Takže tvrdíš že tvůj systém není vůbec politický, protože si nezakládá na abstraktních teoriích, jak by věci měli být uspořádané v naší společnosti pro určité lidi.

- Přesně. Chráníme něco, co vzniklo z pravdy, ale postupem času se zkazilo kvůli vzestupu *podřadných lidí* a *osobních zájmů*. Tohle už dlouho znali staří Řekové, kteří tento děj postupného zkažení popsali v *„Anacyklosis"*. Vznešený panovník se zvrhne v tyrana, který je poté nahrazen vznešenou aristokracií, která vzápětí degraduje v oligarchii, která je nahrazena demokracií, jenž za malý okamžik degraduje v ochlokracii – vláda davu. V tomhle bodě musí znova povstat vznešený panovník a poté se vše opět opakuje. Je to prostě *pravda*, že musí vládnout vůdce, místo *názoru*, že musí vládnout demokracie. „Demokracie panuje v pekle, nebe je carstvím.", jak jednou řekl jeden muž.

- Takže je tedy totalita vážně tvým cílem? Vzhlížíš k ní jako ke vznešenému systému, nebo jako ke zdegenerované verzi něčeho jiného?

- Na tuhle otázku nyní dostaneš odpověď, kterou jistě budeš respektovat. Fašismus není totalitní, ale *může* být. Totalita se dá použít jako nástroj. V tomto smyslu může fašismus také být anarchistický, protože *anarchie* se dá také použít jako nástroj. Pokoušet se zařadit fašismus jako totalitní systém je znovu abstraktní klasifikace. Fašismus nenabízí žádný „systém" – zavrhuje umělou a vymyšlenou organizaci společnosti, která se dnes nazývá státem. Místo toho nabízí *organický stát*. Stát, jenž plně vyhovuje pravdě, a tak je jako příroda: organický, kde vše funguje v rovnováze.

- Jak teda fašismus využívá totalitu jako nástroj?

- Totalita je využita k výchově nové generace lidí, kteří jsou schopni vést Organickou Společnost, bez nutnosti totality. Do té doby, než je tato generace připravena, tak je také užita jako ochrana před vnějšími a vnitřními vlivy, které by mohly zabránit vzniku této nové generace.

Krátce povzdychl, podrážděně se šklebil a zakroutil hlavou. Poté pokračoval:

- Když nad tím tak popřemýšlíš, veškeré moderní státy jsou totalitní – nedovolují žádné vychýlení od mýtu o rovnosti. Snaží se ho neustále omývat lidem o hlavu a zároveň potlačuje veškeré pokusy o nesouhlas. Obhájcům svržení tohoto systému nepovolí vstup ani do voleb, natož vstup do vlády. Je

toto potom něco jiného, než sebezáchova? Ale na co se já snažím poukázat je toto pokrytectví, tato lež, která nad námi všemi vládne.

- Takže v podstatě tvrdíš, že nás tyrani naprogramovali si myslet, že vlastně přirozeností fašismu je tyranie, zatímco nám do hlavy bijí lež o demokracii a mýtus o rovnosti?

- Správně, a rovnost, nebo jakákoliv jiná ideologie, vyžaduje totalitu, tak stejně jako všechny jiné lži potřebují neustálé prosazování skrz totalitu. Na druhou stranu i fašismus může požadovat totalitu, neboť potřebuje pomoci pravdě převládnout ve všech aspektech společnosti, ale nikdy nakonec nepotřebuje totalitní prostředky. Totalita není nikdy cílem, a je dokonce nežádoucí. My chceme něco Organického, něco, co je, protože takhle *má* být – není to vnucená lež. V tomto státě lidé budou schopni nalézt sami sebe, jejich vlastní přirozenost a své pravé a přirozené místo. Když toho dosáhnou, když přijmou sami sebe, tak mohou pracovat na věcech, na kterých *měli* pracovat. Takhle dosáhnou pravé spokojenosti, místo toho, aby honili zájmy a nereálné sny. Poté budou jednat: i jako jednotlivec, i jako součást většího organismu.

- Tedy jak přesně?

- Jednotlivci budou moci poznat sami sebe, aby nalezli svou přirozenost a sebeurčení, přijmutím jejich přirozenosti a usilováním o jejich plný potenciál a sebevyjádření, tím, že se budou věnovat práci, kterou milují a kterou měli celou dobu dělat. Když děláš jakoukoliv práci, kterou miluješ, tak tuto práci proměníš v umění. A jako v živém organismu, kde každá jeho část dělá přesně to, co má dělat, pak vzniká stav harmonie, jenž nepotřebuje žádné umělé vymáhání.

- Takže pokud každý bude následovat svou vrozenou pravdu, tak následuje vyšší pravdu.

- Což se projeví vznikem přirozeného státu. Pokud přijmeme pravdu, je ještě potřeba společnost k něčemu nutit? Pravda je přirozená, všechno je na svém místě a funguje: tak funguje příroda, a tak stejně může vzniknout lidský sociální řád. Játra netouží se stát srdcem nebo mozkem, oni prostě jsou, a plní účel, který jim byl dán. Přesto oba dva víme, že celé lidské tělo je potřebuje, a tím jsou součástí něčeho většího. To je mimochodem to, co nazýváme *Osudem* – pro nás, osud je naším potenciálem. Osud housenky je stát se motýlem, ale ne každá housenka se stane motýlem. Ale je to její potenciál, a to stejné platí pro lidi.

Díky příkladu o housence jsem snadno pochopil tenhle výklad osudu, a pomalu a jistě se mi celá představa o přirozené společnosti začíná líbit. Pořád jsem si držel svůj odstup, neboť jsem měl ještě několik nezodpovězených

otázek, ale jsem si jist, že on nebude mít problém na ně odpovědět. Párkrát jsem si i myslel, že se dokonce nechávám napálit na jeho propagandu a že jsem zatahován do něčeho zlověstného. Avšak moje zvědavost vždy vyhrála, a z nějakého důvodu jsem nikdy nenalezl argument proti jeho smýšlení – ať už to bylo tím, že jsem na takový způsob myšlení nenarazil, nebo protože jsem nebyl dostatečně chytrý, prostě nevím. A tak jsem tiše seděl a poslouchal dál.

- Takže nyní chápeš, že totalita je dobrým, ale pouze dočasným nástrojem. Na druhou stranu naši protivníci jsou na ní úplně závislí – oni si sami toto přiznat nemohou, protože jsou otroky vlastních iluzí. Totalita je pro fašismus pouze prostředkem, protože dnes je prakticky celý svět podmíněný totalitou mýtu o rovnosti. Potřebujeme náš vlastní počáteční systém, abychom docílili dosažení pravdy mezi lidmi – je to tudíž náš nástroj Spravedlivosti.

- Dobře, takže pokud tě správně chápu, tak bys chtěl po lidech, aby dělali to, co vždy měli dělat: to, pro co se narodili. Takže nakonec se z toho stane jakýsi druh meritokracie?

- V určitém smyslu to tak můžeš říct. Ano, každý nalezne na světe své místo, které patří pouze jemu díky jeho přirozeným schopnostem.

- Takže celá představa o fašistech jako o maniacích, kteří chtějí vyhlazovat a vládnout světu je vymyšlená tvými nepřáteli? Předpokládám, že ostatní věci, které o vás říkají, jsou také lži?

- Samozřejmě.

- Takže není pravda, že chcete vyhubit všechny židy?

Cizinec se na okamžik zarazil nad touto otázkou, a poté vyprskl smíchy.

- Ha ha ha, samozřejmě že chceme vyhubit všechny židy! Z duše nesnášíme ty slizké bastardy!

Řekl to stejně nevinně jako malé dítě. Nepochopil jsem, jak se může nad takovým závažným tématem vůbec smát. Trochu se mě ten jeho smích dotkl. Připadalo mi, že část jeho smíchu byla směřována mně.

- Jak můžeš něco takového vůbec říct? Zrovna se můj názor na tebe začal zlepšovat!

- Cože, ty to myslíš vážně? Jak prosím tě můžeš snášet židy? Co na nich máš vůbec rád?

Překvapilo mě jeho přesměrování otázky, a nevěděl jsem, jak odpovědět.

- No, ale proč bych je měl nesnášet? Nikdy jsem nepotkal žida, tak nevím, proč bych se o ně měl starat. Kromě toho není dobré zobecňovat skupiny lidí; jenom protože někdo je žid, neznamená, že je špatný.

- Jo, už to chápu. Ty vlastně o nich vůbec nic nevíš, takže je nevidíš jako problém. Dobře. Začneme tvou teorií, že je špatné zobecňovat skupiny lidí.

- Co tím myslíš, „mojí teorií“? To je rozhodně špatné! Co když nesprávně posoudíš člověka tvými předsudky? Nikdo si nezaslouží být špatně souzený kvůli činům svých druhů!

- Máš pravdu, že všichni židé – nebo všichni členové jakékoliv skupiny – *nebudou* vždy stoprocentně odpovídat daným stereotypům. Ale představ si, že jsi v pralese a narazíš na tygra. Budeš se bát? Samozřejmě že ano. Většina tygrů, na tebe většinou nezaútočí: buď se člověka bojí, nebo protože nejsou v daný okamžik hladoví, nebo mají tucet dalších jiných důvodů, proč tě nenapadnou. Avšak není správná reakce být kolem nich *obezřetný*? Není to správná volba, abys ochránil sebe a své blízké?

- Ano, to máš pravdu. Židé však nejsou tygři! Nenapadnou tě bezdůvodně, takže je hloupé je podezřívat a diskriminovat.

- Mýlíš se, je úplně normální a zdravé diskriminovat. Ve skutečnosti se jedná o ten nejlepší nástroj, který nám pomáhá přežít a vzkvétat. Ze zkušeností se učíme, co čekat od lidí, kteří nějak vypadají a kteří se nějakým způsobem chovají. Tohle nám pomůže se vyvarovat těch nejhorších situací v našich životech. Proč bychom měli zbytečně zvyšovat rizika v našich životech, jenom aby nějaká skupina lidí neměla pocit, že je diskriminovaná?

- Možná je správné diskriminovat v našich osobních životech, ale aby se vláda řídila takovým způsobem je nespravedlivé. V tomhle nezměníš můj názor.

- Jednou ze skutečností v životě je, že pokud existují dvě skupiny v jednom teritoriu, tak budou nakonec pokaždé bojovat o suroviny a o politickou moc. Taková je příroda. Pokud chceš předejít tomuto boji, tak jediná cesta je separace obou skupin, aby každá měla své teritorium. Takže svým způsobem máš pravdu, že není vhodné diskriminovat skupiny. Jediné správné řešení je jejich rozdělení.

- Ale židé ani nejsou tolik odlišní od nás. Žili jsme spolu tak dlouho, proč by působili problémy? Ani nedokážu rozpoznat žida od člověka naší národnosti, děláš z komára velblouda.

- V tom se také mýlíš. Židé jsou od nás tou nejvíce odlišnou skupinou lidí na světě. Jsou to stvoření, která mají ke lžím náklonnost a záměrně si v nich libují. Zatímco my usilujeme o pravdu, oni jsou její zapřisáhlí nepřátelé.

- To se mi zdá přehnané…

- Pamatuješ si, jak mohou mít lidé rozdílnou přirozenou povahu?

- Ano, ale to se vztahuje k jednotlivcům, ne ke skupinám. No, jsou přece vysocí židé, nízcí židé, chytří a hloupí židé, ne? Nemůžeš je všechny hodit do jednoho pytle. Určitě je mnoho hajzlů i mezi židy, ale vůbec nevěřím tomu, co říkáš.

- Tak se tě zeptám na tohle. Myslíš si, že některé skupiny vynikají v určitých věcech, nebo mají *jako skupina* některé společné znaky?

- Nejsem si jist…

- Co třeba na Olympiádě? Jaká skupina lidí vyhrává závody v běhu?

- Skoro všechny běžecké závody vyhrávají černoši.

- A kdo vyhrává ve vzpírání?

- Skoro vždy vyhrávají běloši nebo Asiaté.

- A plavání?

- Hmmm… nikdy jsem neviděl černocha vyhrát ve vodních sportech…

- A skoky do dálky?

- Chápu kam tím míříš, ale tohle je pouze atletika. Takové věci jsou druhořadé.

- Mýlíš se. Pokud upřímně zavzpomínáš, tak zjistíš, že v každé sféře jsou některé skupiny lepší než jiné. Ať už je to ping pong, šachy, umění, škola, cokoliv tě napadne…

Nastal ve mně vnitřní rozpor. Na jednu stranu nechci přijmout to co se mi snažil vysvětlit a byl jsem si jist, že nemá pravdu… ale ať jsem pátral v paměti po protiargumentech, všechno, co mě napadlo, tak jenom potvrzovalo co se mi snažil říct. Skoro jako by moje mysl už automaticky zařazovala lidi tím stejným způsobem, o kterým mluvil.

- Koukni, je jedna věc říkat, že některé skupiny jsou lepší v tomhle nebo tamtom, ale je něco jiného je nařknout že jsou zlými lháři.

- V čem je ten rozdíl, a tedy kde stanovíš meze?

- My všichni se můžeme rozhodnout být dobří nebo špatní, nikdo nás nenutí krást nebo znásilňovat děti! Žádná skupina lidí nemá monopol v bytí hajzlem – i mnoho z našich lidí jsou hroznými zločinci.

- Naše jednání je odrazem naší přirozenosti. Páchání dobra a zla, jak ty to nazýváš, jsou rozhodnutí, která člověk provede v souladu s *jeho* přirozeností a *jeho* zájmy. Někteří lidé mají rozdílné tendence a zájmy. Budou mít tendence dělat věci, které tobě připadají jako „zločiny". A jisté skupiny mají větší množství takových lidí.

- Pořád jsi mě nepřesvědčil.

- To vše se ti může zdát abstraktní, protože nemáš žádné zkušenosti s židy. Ale jsem si jistý, že určitě jsi se setkal s cigány. Pojďme mluvit o nich.

Jakmile se začalo mluvit o cigánech, tak naráz moje nálada sklesla. Rád jsem si o sobě myslel, že jsem bez předsudků, ale mám tolik špatných zkušeností s cigány v Kapitolu, že nemám jinou možnost, než je nenávidět. Vždy když spatřím cigána, tak se rozhlížím a hledám jeho kamarády a levou rukou si hlídám, zda mám ještě peněženku.

- Eh... Nerad bych mluvil o cigánech, radši změníme téma.

- Narazil jsem na docela horké téma, že? Když podle tebe může každý páchat „dobro a zlo", tak mi najdi jednu cigánskou rodinu, ve které není ani jeden parazit, příživník nebo zločinec."

- To je asi... naprosto nemožné.

- Ha ha ha, máš pravdu, je to nemožné! Pořád se chceš hádat, že žádná skupina neprojevuje tendence, které bys ty označil jako „špatné"?

- Sám jsem tomu nevěřil... Připadám si trapně.

- Netrap se tím. Prostě přijmi, že nevíš tolik o židech. Poslouchej, židé jsou stejní podvodníci, jako jsou cigáni zloději. Jsou doslova Lží v lidské podobě: lži jsou pro ně jako vzduch, který dýchají. Všechno, co dělají, je trvale, schválně a instinktivně materialistické, abstraktní a vedené k jejich zájmům.

- Co způsobilo, že jsou takoví?

- Nic to *nezpůsobilo*. Taková je prostě jejich přirozenost, jejich „pravda" pokud to tak chceš nazvat. Proto jsou neslučitelní s naší společností, to platí dvojnásob pro naši přirozenou společnost, kterou chceme v budoucnosti vytvořit.

- Myslíš si, že je nemožné pro žida následovat pravdu? Nejsou snad žádní židé, kteří by poslechli a přijmuli tvé vysvětlení pravdy a přirozeného řádu?

- Možná, že ano, ale to bys neustále rozkazoval židovi, co má dělat – začínajíc od kolébky, konče hrobem. Přeci jenom je to otázka jednotlivců a síly jejich rasových tendencí. Mluvíme o dohlížení na něčí vrozené sklony. Takový dohled má své meze, nemůžeme jít proti něčemu vrozenému a přirozenému. Proto je jedna z našich nejpřísnějších zásad nikdy nepustit žádného žida do pozice autority.

- Pořád jsi mě nepřesvědčil. Není možné, že je to jen výsledek veškerého historického pronásledování, které zažili po mnoha stoletích?

- Byli vyhnáni prakticky ze všech států ležících na tomto kontinentě, a i mimo něj. Myslíš si, že to je chyba všech ostatních, kromě židů? Pokud tě přátelé varují, že nemáš nechat přenocovat doma nějakého cizího muže, a ten cizinec ti řekne, že všude jinde se k němu chovali špatně a že ho vyhnali z domu, dáš na radu přátel, nebo budeš věřit tomu cizinci? Bude chyba v lidech, kteří ho u sebe nechali přespat, nebo v tom muži, protože pokaždé něco provedl?

- Dal bych na radu přátel, kteří s ním měli své zkušenosti.

- A udělal bys správně. Nic neudělalo židy takovými, jací dnes jsou. Nebyla žádná událost, žádná katarze, žádný katalyzátor, který je nasměroval tou cestou, kterou nyní kráčí. Jsou prostě tací, jací *jsou*.

- Ale jak je tedy možné, že jsme židům dovolili dostat se zpět do našich domů, zvláště když jsme je už jednou vyhnali za jejich činy?

- Jak pravil jeden čestný muž: „Národ má tolik židů, kolik si zaslouží. Stejně jako komáři, kteří bují a daří se jim jenom v bažinách, tak i židé mohou bujet jenom v bažinách našich hříchů."

- Takže říkáš, že čím více jsme se oddálili od pravdy, tím více jsme otevřeli dveře do našich domů židům?

- Jsou přitahováni lží a nepravdami, které dobyly náš život, ze dvou důvodů. Ví, že tohle mohou zneužít ve svůj prospěch, a protože jsou k takovému prostředí instinktivně přitahováni: stejně jako losos instinktivně plave proti proudu, nebo jako mořské želvy po vylíhnutí běží zpět do moře.

- Ale jak jsme se dostali do tohoto bodu? Jak dlouho budeme ještě žít ve světě, kde vládnou lži?

- Ó, příliš dlouho. Žijeme ve lži už několik století.

- Století? Jak je to vůbec možné?

- Nemysli si, že svět, jak ho znáš teď, lžím propadl ze dne na den. Náš odklon od pravdy trval velice dlouho. Malé lži pomalu, ale jistě kompromitovali pravdu, což uvolnilo cestu větším a větším lžím. Můžeš si to představit jako u matematické rovnice; na začátku uděláš chybu a čím dále postupuješ se špatným počátečním řešením, tím více se odchýlíš od pravého výsledku. Ale lži nikdy nevyhráli radikální revolucí, revoluce byly umožněny pouze díky dlouhodobému úpadku pravdy, který lidi připravil přijmout tyto lži. Tohle umožnilo revoluce. Všechny civilizace zažijí rozkvět a pád, a pád je nejčastěji pomalý rozpad, kterého si ani nevšimneme – jako žába ve vodě, která si nevšímá zvedající teploty vody, až teprve když se začne vařit – žába zemře.

Jeho příklad s žábou mi připomněl hodiny biologie, avšak jeden z mích kolegů řekl, že tohle z nějakého důvodu není pravda. Přesto jeho příklad stačil, aby vysvětlil jeho pointu a znám mnoho případů, kdy lidé si nevšimli něčeho, dokud nebylo příliš pozdě. A jeho příklad s matematickou rovnicí je mi dlouho znám. Vyznám se dost dobře v matematice a v algebře, a mnohokrát se mi stalo, že malá chybka způsobila úplně rozdílný výsledek. Byla tedy valná většina lidské historie jenom výsledek špatného výpočtu někde úplně na začátku? Je možné, že jedna malá chybka tisíce let zpátky vytvořila základ pro další chyby a lži, které možná v teorii dávali smysl, ale v realitě nefungovali?

- Je tu ještě jeden vliv, který pomohl tomuto úpadku. Díky technologickému postupu se nám život usnadnil, a tak jsme zleniveli. Čím více práce jsme nechali strojům a robotům, tím jsme se stali lenivějšími. Každá nová generace vyroste v prostředí s novými technologiemi, které je zbaví povinnosti dělat některé práce. Tak se stanou tupějšími než jejich předchůdci. Také tento komfort vede k větší toleranci lží.

- Ale nenavrhuješ snad zastavit technologický postup.

- Samozřejmě že ne, ale některé oblasti by měli být striktně regulovány. S novými technologiemi musíme zůstat u starých tradic, stanovisek a postojů. Vždy jsem říkal, že máme vyvíjet novou technologii, ale držet se starých způsobů. Nesmíme dovolit, aby se technologie stala berlí pro lidi, vždy musíme být schopni se spolehnout sami na sebe, pokud technologie selže. A už vůbec se nesmí technologie stát něčím svatým. Jakákoliv technologie je pouze nástroj naší vůle, a žádná technologie nesmí přesáhnout sílu lidské duše. V průběhu první světové války, si lidé mysleli, že nové válečné stroje budou rozhodujícím nástrojem pro vítězství. Přestože jim to dalo výhodu, nepřátelé byli duchaplní, a tak se ubránili, a nakonec zvítězili.

- Teď jak jsi zmínil válku, co je to s fašisty a jejich libování ve vojenství a ve válce? Tví předchůdci dávali jasně najevo jejich plány pro další válku.

- Pokud chceš znát náš přístup k válce, tak věz, že my ji vidíme jako součást života a jako skvělou zkušenost pro muže.

- Takže doopravdy oslavujete válku? Neměli bychom všichni chtít mír? Proč oslavovat smrt a zkázu, zničené domovy a vyhlazená města? Co je tohle za „skvělou zkušenost“?

- Ti, kteří hledají pohodlí, budou vždy odporovat válce; egoisti nedokážou pochopit obětavost – obětování svého života pro své bratry a spravedlnost.

- Nevím o žádné válce, ve které by se bojovalo o skutečnou spravedlnost. Vždy se válčilo kvůli zisku, nebo jak to neustále opakuješ, kvůli zájmům.

- Máš pravdu, většina válek se už dlouho vedla pouze pro něčí zájmy. Proto naše válka vedená pro spravedlnost a pro obnovení pravdy odstraní války kvůli zájmům.

- A co ta „skvělou zkušenost“ pro muže?

- Nech mě opět citovat: „Válka je pro Muže to samé, jako Mateřství pro Ženu.

- Jak tohle vůbec můžeš srovnávat!

- Samozřejmě že můžu. Mateřství je jedna z velkých zkoušek charakteru ženy, jako žena si musí uvědomit pravdu a skutečnost – stejně je na tom Válka. Také je to velký test charakteru muže, protože si také musí uvědomit pravdu a skutečnost. Válka a Mateřství pomáhají dostat ven ty nejlepší kvality jak muže, tak ženy, zatímco podřadní v těchto zkouškách selžou. To dokazuje jejich podřadnost. Ale tím nenaznačuji, že válka a služba v armádě je pro každého muže: jak jsem předtím zmínil, jedná se pouze o *jednu* z velkých zkoušek muže.“

- Takže bys nenutil všechny muže sloužit v armádě?

- No, osobně souhlasím se základním vojenským výcvikem pro všechny muže, protože pokud by válka zasáhla jejich národ, tak musí vědět, jak ubránit domov. Ale být válečníkem je životním posláním; je to povaha, kterou osud neobdaroval každého muže. Každý může být pouhým „vojákem“, když se stane rekrutem a projde základním výcvikem, ale ne každý se může nazvat válečníkem. Válečníci jsou více urození než pouzí vojáci, kteří byli rekrutováni nezávisle na jejich charakteru nebo šli do armády kvůli svým bludným představám. Válka je pro válečníky, ne pro obchodníky. Jak pravil jeden velký válečník: „Hrdinské hodnoty nejsou pro obchodníka, protože si váží zásad, ne úspěchu.

- Ale ty si také přeješ uspět.

- Chceme, aby naše zásady uspěly, aby vládli nad úspěchem, aby pravda mohla být nastolena. Ne kvůli osobnímu úspěchu, ale protože to je *správné*.

- Jak je možné, že jsi si tak jistý se svou pravdou? Trpělivě jsi mi vysvětlil své názory, jsi velmi přesvědčivý a máš působivé argumenty, ale nepochybuješ někdy o sobě?

- Nikdy. S tím vším, co ses ode mě naučil, jsem si jistý, že to cítíš stejně. Nejistota se vplíží do mysli pouze pokud tyhle věci neznáš, nebo pokud dovolíš lžím zatemnit tvou mysl. A vyhrát není možné, pokud o sobě neustále pochybuješ. Jeden z našich šampiónů bojoval v první světové válce, ale jeho zem prohrála, právě kvůli veškerým pochybám, co neustále měli jeho krajané doma. Dokonce si i pohrávali s myšlenkou, že jejich nepřátelé mohou mít pravdu – tím podvedli jejich vlastní vojáky a válečníky, kteří za ně bojovali ve válce. Přísahal, že toto se už nikdy nestane. Historie nakonec rozhodla, že i on musí také padnout a prohrát, ale tentokrát ne kvůli nejistotě.

Asi vím, koho má na mysli. Byl to jeden z těch mužů, ne-li *ten* muž, jehož tvář se neustále spojuje s fašismem a s hrůzami s ním spojené, zatímco sami fašisté ho oslavují jako hrdinu.

- Mluvíš o muži, který vytvořil fašismus?

- Připomenu ti příteli, že fašismus nebyl *vytvořený*, protože nemůžeš *vytvořit* Pravdu. Pravda prostě je, a tak nemůže mít žádného autora, na rozdíl od všech umělých ideologiích, které dnes vládnou. On byl jeden z těch, kteří nám neocenitelně napomohli k chápání Pravdy a s bojem, kterému čelíme proti světu lží.

- Ale nemůžeš říct, že vytvořil přirozený stát, stejně jako ostatní vladaři, kteří následovali tvé názory.

- Pravda, to, co oni vytvořili nebyl perfektní přirozený stát. Ale jak jsem ti už řekl, totalita může být nástroj pro jeho vytvoření. To, co tito muži vytvořili, jednoduše nemělo šanci se vyvinout dále, jako housenka, která se nestala motýlem.

- Dobře, takže jsi si zcela a bezvýhradně jistý, že máš pravdu – ale nemyslíš si, že když budeš diskutovat s muži jiného názoru, tak že se dosáhneš většího pochopení pravdy?

- Pořád si myslíš, že všechny názory mají stejnou váhu. Když debatuješ se lží, tak jí pouze dáváš možnost znejistit své názory. Vše, co jsem se naučil ze všech těch debat a hádek, jsou jen způsoby, *jak lépe obhájit* mé pohledy a jak odrazit lži mířené proti mně. Jediný důvod, proč se hádat je, abys dokázal, že máš pravdu. Ale nikdy nesmíš kompromitovat vlastní názory s druhou stranou,

protože pokud to uděláš, dáváš lžím možnost se usadit.

- A co takhle ‚shodnout se, že se neshodneme‘? Nebo ‚žij a nech žít‘?

- Nikdy. Kdybys tohle udělal, tak bys opět zpronevěřil svou pozici. Dovolíš tím existenci obou pohledů, avšak lež nemůže existovat ve světle Pravdy: a tak musí být spálena. Souhlasím jenom s faktem, že můj soupeř má názor – a tím pádem že chybuje a že lže. Nikdy se nic nezískalo útěkem od boje nebo řečmi, že soupeř má taky pravdu. Tím se jedině dosáhne odložení další nevyhnutelné konfrontace, která s každou sekundou roste více a více prudkou. Čím více tělem proroste rakovina, tím radikálnější jsou potom možnosti léčby.

- No asi máš pravdu, ale...

- Jak přesvědčivě bych asi vypadal, kdybych lidem říkal: „No, tamten člověk má svůj názor, možná má taky pravdu?“

- Ha, nevypadal bys moc přesvědčivě. Možná by ten člověk vypadal dokonce i přesvědčivěji pokud bys měl takové řeči.

- Přesně tak.

- Ale co třeba se vůbec nehádat s lidmi s odlišnými názory?

- Ha, ano, dost mích druhů mi říkalo, jak jsem posedlý hádkami. Neustále se hádám s lidmi, kteří vůbec nevypadají, že by někdy mohli změnit názory – tolik jsou utvrzeni ve svých pohodlných lžích a nepravdách. Někteří zašli až tak daleko a řekli mi, že bojuji proti větrným mlýnům!

Oba dva jsme se zasmáli. Jaký úžasný a neskutečný den to byl. Slunce pomalu zapadalo a nebe bylo zaplněno odstíny rudé, oranžové a temně fialové. Všechny záležitosti, které jsem chtěl v Kapitolu zařídit, byly zapomenuty a stejně už bylo příliš pozdě na to, je teď řešit. Přestože jsem pochopil jeho pohled na svět, pořád neznám důvod jeho cesty kolem světa a důvod jeho činů.

- Proč jsi vlastně cestoval takovou dálku, a ještě k tomu tak zvláštním způsobem?

- Copak je někdo špatný, jenom protože naštval svět, který je vzhůru nohama?

- Já... moc nechápu, co jsi tímhle myslel?

- Ha, tím myslím, že cestuji světem, neustále páchám neplechu ve světě lží, a spravedlivost sebou nesu kamkoliv jdu – pomáhám ostatním, kteří by mi svým vlastním způsobem pomohli – to mám na mysli. Má cesta mě vede tam, kam mě duše volá. Nechci se vázat na jedno místo. Mé srdce touží po cestování a dobrodružství. To je asi *má* povaha.

- Takže jsi věrný pouze Pravdě, a věcem, které miluješ.

- A když dělám věci, které miluji, tak sloužím Pravdě. Myslím, že tím jsme došli ke konci.

Tiše jsme se zahleděli do nočního nebe a já zpracovával všechno, co mi pověděl. Mé tušení bylo správné, toto byla doopravdy zkušenost jednou za život. Setkat se s někým jako je on, a ještě k tomu získat takový nový pohled na život, naprosto odlišný od všeho, co jsem doposud znal.

Společně jsme tiše sdíleli tenhle okamžik; teplota klesla a jemný větřík vál okolo nás. Nakonec se postavil a protáhl si ruce a nohy. Udělal jsem to samé a taky se trochu protáhl, než jsem si sedl na okraj studny a zahleděl se do její temné hloubky. Těžko říct, nad čím jsem přemýšlel. Možná jsem uvažoval nad tím, jak se zítra vyrovnám se všemi těmito znalostmi a poznatky. Je možné se vrátit k normálnímu životu, když se budu na svět dívat tímto novým pohledem? Cizinec položil ruku na mé rameno. Znovu jsem otočil svůj pohled na jeho obličej.

- Víš můj příteli, bohužel se s tebou budu muset rozloučit. Řekl jsem ti vše, co jsem mohl za tak krátkou chvíli, po kterou jsem s tebou byl.

- Chceš tím říct, že je toho více?

- Je toho ještě mnohem, mnohem více, ale řekl jsem ti vše, co potřebuješ k pochopení fašismu. Řekl jsem ti vše, co dokáže pochopit každý a tím pádem se připojit k našemu boji. Existují ještě hlubší znalosti, ale ty nedokáže pochopit každý. To ale nevadí; stačí to, co ses dnes naučil.

Hloupě jsem se usmál a vtipně se zeptal: „Takže si myslíš, že nejsem schopný pochopit ty další, hlubší znalosti fašismu?“ Srdečně se zasmál a pravil: „Je možné, že jsi schopný to vše pochopit, ale pokud bychom to teď začali probírat, tak bychom seděli u téhle studny ještě pěkných pár dní!“ Oba jsme se zasmáli a doprovázel jsem ho až k dálnici.

- Určitě budu muset už probudit své Torerské kamarády ze spánku, protože do města dorazím pozdě v noci.

- Jsi si jistý, že nechceš svést?

- To je dobré, můj příteli, byl jsi příjemnou společností a sdílel jsi se mnou svou vodu; nebudu tě už více obtěžovat.

- Jak dlouho plánuješ být v Kapitolu?

- Jen pár dní. Určitě ne více než čtyři.

- A pak?

- Pak? Ještě jsem se nerozhodl. Nechám své srdce rozhodnout, nebo třeba dostanu další pozvánku od svých druhů a zase se vydám za nimi.

- Dobře. Prosím, věz, že ty jsi byl tou příjemnou společností. Dnešek byl ten nejpozoruhodnější den mého života, a to jenom tím, že jsem se s tebou potkal a bavil.

- Tak to jsem velice potěšen, že mělo naše setkání na tebe takový dopad. Doufám, že to v tobě zapálilo plamínek něčeho velkého a skvělého, a pokud ne – tak aspoň budeš moct povídat příběh o setkání s výstředním mužem, který se nazýval Fašistou. Ale musím znova vyrazit; nohy mi říkají, že bych měl jít, seděli jsme tu dlouho. Měj se příteli, hodně štěstí!

„Díky, tobě taky!" A jak jsem to dořekl, tak už se vydal na svou cestou a zamával mi. Stál jsem chvíli na místě a sledoval, jak se s každým krokem jeho silueta neustále zmenšuje. Poté jsem vešel zpět do skladu. Už bylo pozdě a mnoho mých kolegů už dávno odešlo domů. Když jsem šel ke svému autu, tak jsem narazil na skupinku spolupracovníků. Zase si hlučně stěžovali na to samé. Jeden z nich nadával, jak je jejich šéf neschopný a že jeden z nich by byl daleko lepší, zatímco druhý zase tvrdil, jak by se mohl stát někým velkým, jen kdyby dostal krátkou dovolenou. Rozdíl mezi nimi a tím cizincem byl tak obrovský; on byl spokojený s tou trochou, byl schopný kdykoliv jednat a byl si jistý sám sebou. Oni na rozdíl od něho byli stále zatrpklí a neuměli nic jiného než si stěžovat, a neudělat nic pro vyřešení problému. To jejich neustálé stěžování pro ně byla spíše nutnost, než způsob, jak překonat svoje překážky.

Když jsem si nastoupil do auta, nemohl jsem přestat myslet na nic jiného, než jsem až moc podobný svým kolegům. Nestěžoval jsem si sice na veškeré své problémy a zklamání, ale zvykl jsem si na ně – jako by tady byly od počátku věků. A jak jsem seděl ve svém autě, tak jsem přemýšlel nad celým svým životem. Jak slunce zapadalo, tím více se cizinec vzdaloval, a tím více na mě doléhala temnota každodenní realita. Potom mi došlo, že neznám ani jeho jméno. Cítil jsem se trapně, že neznám ani jméno muže, který byl jasnějším zdrojem světla v mém životě než slunce samo.

Nechtěl jsem se dlouho zdržovat těmito myšlenkami, neboť jsem cítil, jak moc mě to unavuje a pokusil jsem se vše vytlačit z hlavy. Nastartoval jsem auto a jel rovnou ke svému domu, který byl nedaleko od skladiště. Jak jsem vystoupil z auta a šel ke vstupním dveřím, zastavil jsem se na okamžik a podíval jsem směrem ke Kapitolu. Hlavou mi projela myšlenka, co může ten muž chtít u Toreros a co má za lubem. Nakonec jsem vešel dovnitř a šel rovnou do postele spát.

Další tři dny jsem se snažil žít život normálně, ale mé předtuchy se naplnily. Teď jsem viděl vše *jeho* pohledem. Vše, co jsem viděl a slyšel, jsem analyzoval jeho pohledem, usuzováním, argumenty a metaforami. Když jsem sledoval reklamy v televizi, tak místo prázdného zírání a čekání na nadcházející program, jsem viděl pouze jak si tyto reklamy nezakládají na ničem jiném než na naší lenosti, egoismu, vlastních zájmech, marnivosti, ješitnosti a dalších jiných věcech. Původně jsem sledoval televizní noviny jako zdroj informací, teď to vypadá, jako by neustále měli skrytou agendu, a kvůli tomu je už nemůžu sledovat. Dříve jsem odkýval a ignoroval otravné stížnosti mých kolegů, teď už nedokážu tolerovat to jejich neustálé remcání. Jak si začnou stěžovat, tak musím od nich a jejich stížností co nejrychleji zmizet.

Přestal jsem to zvládat. Co byl můj život, než pouhou iluzí a snem, ze kterého mě probudilo toto setkání? Ale co můžu udělat? Stát se fašistou? I přestože jsem se vším souhlasil, pomyšlení na to mě pořád mrazilo v zádech. Tyhle myšlenky mě provázeli každý den a kvůli nim jsem neměl klidu.

Čtvrtý den od setkání jsem seděl v jídelně a obědval. Koutkem oka jsem zahlédl novinky v televizi. Otočil jsem se za nimi a sledoval zprávy o včerejším případu v Kapitolu. Toreros zaútočili na imigrantskou skupinu podezřelou z provozování kruhu pedofilů. Sledoval jsem, jak skupina maskovaných mužů mlátí cizince, všechno to byl naprostý zmatek, byla do toho zapletená policie a pár nešťastných kolemjdoucích. V jednom okamžiku jsem viděl něco, z čeho jsem nadskočil a začal sledovat tuhle nahrávku pozorněji – vše se to odehrálo tak rychle, že když jsem se posadil, tak už bohužel zprávy přepnuli na jiný program. Musím později vyhledat záznam a zkontrolovat, jestli se nemýlím!

Poté, co jsem požádal o svolení mého spolupracovníka, jestli můžu použít jeho počítač do konce oběda, hned jsem začal hledat. Jak jsem projížděl záznamy, tak jsem nalezl velké množství komentářů od různých lidí. Jedni tvrdili, že obvinění z pedofilie jsou nepotvrzené, druzí, že samotné ospravedlňování útoku na imigranty je nespravedlivé, a že Toreros jsou barbaři a fašističtí násilníci. Někteří z Toreros byli zatčeni a policie vyšetřuje jejich obvinění. Nakonec jsem nalezl záznam a pozastavil jsem ho. *Byl to on*. Ten muž, kterého jsem potkal, ten dobrodružný fašista, byl uprostřed toho všeho. Ustřihli část záznamu a ukázali pouze, jak kopl imigranta přesně do hrudi a poslal ho na zem. Ale předtím, než byl na televizní obrazovce, tak tenhle imigrant zvedal nohu a chtěl ublížit někomu na zemi. Byla to kolemjdoucí žena v bílých šatech, která se nešťastnou shodou okolností dostala mezi to všechno. Možná si ten imigrant myslel, že je taky členkou Toreros, nebo byl tolik zapálen bojem, že si to ani neuvědomoval, ale ten muž se objevil v čas a zachránil ji. Celý ten záznam natočil někdo z okna, ze kterého bylo vidět na celý dav.

V dalším okamžiku bylo vidět muže, jak ji nese v náručí a dostává ji z toho zmatku pryč, aby hned vběhl zpět do bitvy. Byl jsem si jist, že to byl opět on.

Opíral jsem se o židli a přemýšlel o celé věci, dokud nepřišel kolega a řekl mi, že přestávka na oběd skončila a že musím vypadnout z jeho kanceláře a jít dělat svou práci. Šel jsem do skladu a pokračoval. Má práce byla skoro automatická, jak jsem začal přemýšlet o tom cizinci, o té bitvě a o údajném kruhu pedofilů. Už několik měsíců – ne-li déle, kolovaly zvěsti o existenci takové skupiny. Dokonce jsem si pamatoval, že když jsem to zaslechl, tak že jsem říkal, jak hrozné tohle je a během okamžiku na to celé zapomněl ve víru každodenních záležitostí. V tu chvíli jsem si připadal opravdu pobouřen. Ale teď mi to nepřipadalo jako nic jiného než samolibost. To nebyla pobouřenost. Do dneška jsem zapomněl na tuhle zprávou, ale teď jsem pocítil *pravý vztek*, vztek, který se zhmotnil z toho, co ten cizinec nazýval volání po Spravedlnosti.

V rukou jsem nesl těžkou bednu a zastavil se. Prostě jsem tam stál, zíral do prostoru, ale na nic jsem před sebou nehleděl. Cítil jsem, že se mi rozbušilo srdce a vzpomněl jsem si, jak mi ten muž řekl: *„Nechám své srdce rozhodnout.“* Upustil jsem bednu a vyšel jsem z budovy. Nikdo se o mě v ten okamžik nestaral, a tak jsem bez problému odešel. Měl jsem aspoň zajít za šéfem do kanceláře – pokud by tam vůbec byl – a říct mu, že končím. Ale v ten okamžik mi to přišlo jako zbytečnost.

Jel jsem rovnou domů a začal jsem si balit své věci do starého batohu. Nebyl sice přímo na cestování, ale byl jediný, který jsem měl. Sbalil jsem si jen trochu náhradního oblečení, nezbytnosti a všechny peníze, které jsem měl – těch nebylo mnoho. Než jsem opustil dům, tak jsem vyhledal trochu informací o Toreros a zjistil, že vlastní bar v Kapitolu. To je teď můj cíl.

Zaparkoval jsem před barem, batoh nechal jsem v autě a opustil svůj vůz. Jak jsem se blížil ke dveřím, nejistota se začala plížit myslí, a začal jsem pochybovat o svém rozhodnutí. Všechna nejistota ale zmizela v okamžik, když jsem stál před vchodem do dveří. Pokud máš Pravdu na své straně, tak neexistuje žádná nejistota – poznej sám sebe a následuj své srdce. Jak mám poznat, co jsem to za muže, když se nepostavím svému strachu a obavám? Vydechl jsem, nadechl jsem se, a vkročil jsem dovnitř.

Výčepní byl samozřejmě členem Toreros. Moc mi nevěřil, když jsem mu řekl, že sháním jednoho muže, obzvlášť ne, když neznám ani jeho jméno. Několik dalších Toreros začalo naslouchat našemu rozhovoru. Pověděl jsem mu teda o svém setkání s tím mužem a jeden Toreros se ozval: „Jo, mluvil o tobě.“ Bál jsem se, že budu obklíčený vlky v jejich doupěti, ale jak jeden z nich potvrdil můj příběh, tak si ostatní přisedli a začali být v klidu. Pověděl jsem jim vše, co mi ten muž řekl a jak velký vliv na mě měl. Oni mi na oplátku pověděli jejich

zkušenosti s ním, a nejednalo se jenom o včerejšek – pomohl jim s charitou, když zdarma rozdávali bezdomovcům a jiným krajanům bez práce jídlo, jak hráli nějaký sport, společně večeřeli, a jak hlídal děti jednoho člena Toreros, když se musel postarat o své záležitosti.

Poznal jsem z jejich příběhů, že ten muž k nim taky mluvil v klidném, zdvořilém a kamarádském tónu. Pověděl jsem jim, že bych ho chtěl vidět, a oni odpověděli, že brzo ráno opustil město. Naštěstí věděli, kam míří a kterou cestou jde. Byl pozván další fašistickou skupinou, na jejich domovském ostrově severně od kontinentu. Chvíli bude cestovat mou zemí a potom další, než se dostane do přístavu a vyrazí lodí k jejich ostrovu. Pokud bych teď vyrazil, tak bych ho stihl dohnat. Taky neznali jeho pravé jméno, ale lidé ho nazývají: Don.

Když jsem dojel na okraj města na cestě, kterou mi Toreros řekli, že se vydal, tak jsem vyskočil z auta a vzal svůj batoh. Z tohoto místa budu pokračovat pěšky. Hned, jak ho doženu, a budeme si moci konečně říct svá jména a připojím se k jeho dobrodružství, tak mi poví, co vše ještě zbývá ohledně fašismu.

Později, ten stejný den, se na mě jasně usmál a pověděl mi:

„Skvělé, je super konečně vědět tvé jméno, Sancho.“

„Eja Eja, Alala“